

Dervişul şi fata

Grigore Alexandrescu

Se povesteşte cum că odată
Un derviş pustnic, om cuvios,
S-amorezase, văzând o fată
Cu trup subţire, cu chip frumos.
Dintr-una-ntr-alta vorba aduse
Şi în stil neted patima-şi spuse,
Zicând: „Ascultă, eu te iubesc,
Şi pentru tine mult pătimesc”.
Stilul acesta, adevărat,
Nu mi se pare prea minunat;
Dar pentru-un pustnic trăit departe
De ale lumii valuri deşarte,
Putem să zicem că nu e prost.
Fata răspunse: „Poate-aş fi fost
Destul de bună ca să te crez,
Dar aste haine bisericеşti
Nici n-au a face cu ce-mi vorbeşti;
Ş-apoi de barbă mă-nfiores”.
Pustnicul nostru pe loc se duse,
Îşi rase barba, se pieptănă,
Nemţeşte bine se îmbrăcă,
Ş-o pălărie în cap îşi puse.
Veni la fată: „Cum ţi se pare?
O-ntrebă. Spune-mi, mai te-ndoieşti?
Vezi ce putere amorul are?
Mi-am lăsat legea; alt mai voieşti?”
„Nu voi nimica, atunci ea zise;
Credincios mie cum o să-mi fii,
Când jurăminte în ceruri scrise
Şi a ta lege nu poţi s-o ţii?”

Fata avea dreptate de nu vrea să-l asculte.
Cine-a făcut o crimă poate face mai multe.